

Matic Di Batista PREDSEDNIŠKE NOVIČKE

Povzetki preteklega leta so vedno zabavno in navdihujoče delo, saj se je lepo spominjati dogodkov, ki so nastali v okviru raziskovanja jam. Je pa včasih tudi težavno, saj je aktivnosti na ferajnu vsako leto več, zapiše se jih pa (vsaj po mojem občutku) vedno manj. Morda se komu zdi, da v današnjem svetu pisanje mailov, člankov za GP itd. ni več pomembno, saj tako ali tako nekdo izmed udeležencev objavi kako fotografijo na enem od socialnih omrežij. Žal se tak način na dolgi rok ne obnese. Ravno zbiranje poročil, vtisov in opisov je kasneje odlično gradivo, da se lahko razne dogodke zbere in se tako izogne pozabi, ki je v poplavi informacij vedno večji globalen problem. Zato upam, da bo prihodnje leto lista še bolj polna zanimivih pričevanj.

Od beleženja zgodovine pa k aktualnim zadevam. V preteklem letu se mi je večkrat zgodilo, da sem zaradi raznih obveznosti »dlje časa« (kot bi si želel) izostal iz raziskovalnih aktivnosti. Še posebej se spomnim zadnje »pavze« pred novim letom, ko sem po dveh virozah končno švical na kaninske pode. Ta občutek, ko si spet v naravi, obdan z enimi najlepših razgledov na naše Julijce, je enostavno nepopisljiv. Taki trenutki me vedno

spomnijo, zakaj je jamarstvo zakon ter da sem lahko hvaležen za družbo tako srčnih in prijetnih sojamarjev in jamark. Da bi se v prihajajočem letu le čim večkrat znašli pred neskončnimi razgledi, nepreglednimi nadaljevanji in brezni brez dna. Tako kot je bilo tega veliko lani.

Leto se je začelo zelo spodbudno: nov sistem na Poljani, velika odkritja v Dinovravu. Prvo se je kasneje nadaljevalo z zgodovinskim prvim prečanjem kakšnega sistema na Planini Poljana. Čeprav se skozi jami bolj kot ne sprehodimo tik pod površjem, je vseeno bolj zahtevno, kot bi si morda obiskovalec želel. Vsekakor pa je bil zabaven dogodek, ki smo mu namenili več pomembnosti, kot si je je zaslužil. Pa kaj.

Marec je bil kot navadno rezerviran za jamarsko šolo, ki je bila tudi lani zelo dobro obiskana. Tečajnike smo spravili skozi vse jame večinoma cele in brez prevelike količine solz. Večina jih je na koncu opravila izpit. Tisti, ki pa jim žal zaradi različnih vzrokov ni uspelo, so ga opravili jeseni na dodatnem izpopolnjevanju. V preteklem letu smo to združili s Putikovanjem v Rakovem Škocjanu. Lansko leto bi lahko označili tudi kot leto čistilnih akcij. Začeli smo že spomladi s čiščenjem Bohkovega

brezna (1596). Hitra popoldanska akcija se je zaključila s traktorsko prikolico smeti, ki jo je Anžetov oče (skupaj s traktorjem) izvelkel s pomočjo vitla v nekaj minutah (impresovno).

Maj smo začeli s taborom na dolenskem koncu, kjer sta nas Fosilc in Taras pogostila na svojem vrtičku. Super tabor, kjer smo obrnili prenekateri kamen in spodaj (dejansko) našli jamo. Ferajnov rojstni dan smo zopet praznovali v Flisovem hramu in tudi tokrat je bila obisknost kljub slabšemu vremenu občudovanja vredna. Že nekaj let je minilo od zadnje udeležbe naših članov na tekmovanjih v žimarjenju. In čeprav bi lahko trdil, da spomladi nismo v najboljši žimarski kondiciji, smo v Ajdovščini vseeno pobrali prva tri ženska mesta in prvi dve moški v hitrostnem žimarjenju na silos. Pomladno sezono je popolnila še podelitev Putikove nagrade, zaključili smo jo na tradicionalni Veteranski pred Najdeno. Veteranov pa nismo videli in slišali le takrat. Redno se javljajo in sporočajo napredek tedenskega prodiranja v osrčje Lanskega vrha. Vsi že nestršno pričakujemo veliki preboj.

Tako je sledil skok v poletje: stalne akcije na Planini Poljana, na Pokljuki in drugje po Sloveniji. Poleg leta čistilnih jam smo

imeli tudi leto najglobljih jam na Poljani. Ta naziv sta si skozi leto izmenjala Ledeni dol in Dlvn. Oba sedaj globlja od 700 metrov in z odprtim nadaljevanjem. Čistilni del pa smo pokrili z nadaljevanjem čiščenja brezna na planini Krstenica, kjer smo se odločili, da je sedaj pa dovolj in nima več smisla brskati po glaževini na dnu brezna.

Lani poleti se je zgodil tudi ponoven obisk Evklidove piščali. Za nekatere naše špičake celo prvi. Bajе jama še vedno upraviči svoj renome. Poleg Evklida se je prebudil tudi P4, kjer smo lani odkrili nove splete rogov nad bivakom LP.

Poletje je doživelo vrhunec na rednem taboru na Kaninu, s katerega nas je na koncu skoraj odpihnilo. Zombi sekcija je odšla na novo zanimivo območje v osrčju Julijcev, malo manj zombi pa na dolg pohod na Bohinjski Migovec. Jame pa niso bile le na cilju, našli smo jih že po poti.

Poletje se je prevesilo v jesen, člana Jureta pa odneslo na pomoč v Turčijo, kjer je pomagal na zahtevni reševalni akciji iz jame Morca.

Jeseni je sprva izgledalo, da bomo bolj kot ne čistili. Preden se je zares začela zima, smo se lahko pohvalili s tremi očiščenimi jamami v občini Pivka ter pobritim Kuclerjevim kamnolomom. Vmes pa smo vseeno nekajkrat skočili na Poljano in še kam. Leto smo zaključili na Kaninu, v Breznu spečega dinosavra, kjer smo raziskovali V tretje gre rado – in res je šlo.

V lanskem letu se je zgodilo ogromno zanimivih stvari in prepričan sem, da sem katero izpustil. Pa ne namenoma. Kako do izpuščenih dogodivščin sigurno preberete v tej ali pa morda celo naslednji številki Glasu podzemlja, ali pa jo slišite obogateno ob tabornem ognju. Če ne ob ognju, pa morda na Slacku. To je spletno orodje,

ki omogoča nekoliko bolj »prefinjeno« in hitrejšo komunikacijo. Zadeva še ni polno zaživela, je pa na trenutke živahna. Priporočam, da se prijavite. Če ne veste kako, mi stisnite mail.

Za konec bi se še spomnil na Člane, ki so nas v lanskem letu zapustili in odšli raziskovat onstranstvo. Vojko, Sket, Pac in Katastrofa, hvala vam za vse zgodbe, ki ste jih napisali. ■

Leva stran: Predsednik sedi pred Gradovcem in vas opazuje.
Spodaj: kaninski venec.

FOTO: UROŠ KUNAVER